

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. Бургас, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Антоанета Др. Андонова
Парашкевова

Членове: Радостина К. Калиманова
Диляна Н. Йорданова

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Антоанета Др. Андонова Парашкевова
Въззивно гражданско дело № 20212100501130 по описа за 2021 година

Производството е по Глава 20 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на М.И.Д. от гр. *** чрез пълномощника му адв. Стефан Харизанов с адрес на кантората гр.Пловдив,бул.“Руски“ ,№ 86,ет.2,офис 9 срещу решение № 260094 от 21.05.2021 год. по гр.д.№ 699 по описа за 2020 год. на Районен съд Поморие ,с което по предявен иск по чл.422 от ГПК е прието за установено по отношение на М.Д. ,че дължи на ЧСИ Тотко Дончев Колев,загубил правоспособност на основание чл.31,ал.1,т.7 от ЗЧСИ с процесуален субституент /съищец по делото ЧСИ Наско Великов Георгиев сумата от 466,75 лв.,представляваща такси и разноси по изпълнително дело № 70 по описа за 2015 год. на ЧСИ Тотко Колев ,за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 840 по описа за 2017 год. на Районен съд Бургас,и М.И. Д. е осъден да заплати на ЧСИ Тотко Дончев Колев,загубил правоспособност на основание чл.31,ал.1,т.7 от ЗЧСИ с процесуален субституент /съищец по делото ЧСИ Наско Великов Георгиев разноси по заповедното производство в размер на 225 лв. и по

първоинстанционното производство в размер на 425 лв.Твърди,че решението е недопустимо и незаконосъобразно ,поради нарушение на процесуалния закон-ГПК,Глава Пета:Страни и представителство,и материалния закон –ЗЗД,съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост,евентуално нищожно,постановено при липса на легитимация в ищеца и недопустима промяна на иска.Сочи,че неправилно първоинстанционния съд на мястото на лишения от права ЧСИ Тотко Колев,е конституирал като страна-ищец,приелият архива на Тотко Колев ЧСИ Наско Георгиев.Аргументира довода си посочвайки,че ЧСИ Наско Георгиев не е страна по материалното правоотношение,не е извършил и не може да извършва изпълнителни действия по конкретното изп.д. № 70 /2015 год. по описа на ЧСИ Тотко Колев ,доколкото дългът-предмет на изп.лист,послужил за образуване на делото е заплатен от ответника;ЧСИ Наско Георгиев,въпреки дадената му възможност за това,не е дал становище по отговора на исковата молба и така се е лишил от правото да предяви чужди права;нарушена е разпоредбата на чл.26,ал.4 от ГПК от първоинстанционния съд,тъй като не е призовал носителят на материалното право-Тотко Колев,за участие в процеса.В резултат на тези пороци-незаконосъобразно и неправилно конституиране на страна и промяна на иска,решението е недопустимо-липсва право на иск от страна на ЧСИ Наско Георгиев.Заявява,че е недопустимо процесът да се води от името на ЧСИ Наско Георгиев,тъй като по делото няма доказателства,че спорното правоправото на разноски,е прехвърлено от Тотко Колев на ЧСИ Наско Георгиев.Позовава се на обстоятелството,че Тотко Колев като носител на спорното право,не е страна в делото,тъй като е изгубил това качество,а Наско Георгиев не е встъпил и като подпомагаща страна.Заявява,че при вземане на решението си първоинстанционният съд изцяло е пренебрегнал множество доказателства.Твърди,че тези доказателства са по същността си направени възражения по основателността на изпълнителните действия –техния брой и обосновка,както и направени като възражения по твърдения размер на разноските.Цитира отделни части от писмени бележки,внесени в производството пред Районен съд Бургас.Подробно коментира неяснотите и пороците на всяка от сметките,съставени в изпълнителното производство,като ги съпоставя и с данните от други описани в тях книжа.Намира,че липсата на разпорежданията на ЧСИ или протоколите по

чл.434 от ГПК или дневника-приложение 4 към чл.9 ,ал.4 от Наредба № 4/2006 год. за служебния архив на частните съдебни изпълнители ,за извършване на посочените действия,както и липсата на реално доказателство сметките да са му връчени надлежно,го поставя в невъзможност да разбере кои действия са били необходими за нормалния ход на изпълнителното дело.Излага и допълнителни аргументи ,като в заключение счита,че не е ясно по силата на какъв закон ЧСИ Наско Георгиев е конституиран като процесуален субституент.Заявява,че с това действие съдът е допуснал нарушение на чл.228,ал.1 от ГПК.Счита,че в приложимия по делото Закон за Частните съдебни изпълнители ,при съдебните изпълнители ,изпълняващи частна дейност,няма правопреемник,те са предприятия по смисъла на закона ,с прекратяването на пълномощията на ЧСИ Тотко Колев,предприятието му е престанало да съществува и всички издадени от него пълномощни са прекратени-чл.41 от ЗЗД.Сочи,че нито ЧСИ Наско Георгиев ,нито той-М.Д.,са дали съгласие за замяна на страните,като решението е нищожно поради постановяването му при липса на ищец.Намира,че е дадена неправилна квалификация на негово възражение до ЧСИ с вх. № 2923 от 07.12.2016 год. ,като не е съобразена поставена върху него резолюция на ЧСИ,което е произнасяне по същество,без да е уведомен М.Д.,а задължение на ЧСИ Тотко Колев е да го уведоми,ако има нередовност.Счита,че от резолюцията е видно,че Тотко Колев е разбрал срещу какво възражава Д.,но не е изпълнил задължението си да администрира това възражение с характер на жалба до компетентния съд.Позовава се на обжалваното решение от което сочи,че е видно,че установителният иск е предявен от ЧСИ Тотко Колев ,в полза на когото има издаден изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 840 по описа за 2017 год. на Районен съд Бургас,титуляр на претенцията е ЧСИ Тотко Колев,който като такъв няма нито правосубектност ,нито правоспособност в конкретното производство.Намира,че ако ЧСИ Наско Георгиев е сметнал,че му се дължат такси,то той е следвало да инициира самостоятелно заповедно производство по чл.410 от ГПК,което не е сторено.Посочва,че цитирана практика на БОС е неприложима ,тъй като не разглежда въпроса за приемствеността на загубил правоспособност ЧСИ в граждански установителен процес,а и поради това,че Д.-длъжник по изпълнителното дело,е възразил срещу описаните сметки пред ЧСИ,заявявайки,че не ги дължи –на основание погасяване на задължението по

изпълнителния лист .В заключение заявява,че изпълнителното дело е образувано по молба на нелегитимен субект-председател на Общински съвет,който не е физическо или юридическо,а политическо лице и няма право да участва в гражданския оборот в това си качество,като вместо да приложи закона съдът му отказва правосъдие.Моли да бъде отменено атакуваното решение на посочените основания,евентуално да бъде обявено за нищожно,да бъде прекратено делото,поради липса на ищец и да бъдат присъдени всички претендирани от него по първоинстанционното дело разноски,както и по ч.гр.д./В/№ 1196/2017 год. на БОС ,включително и разноските по настоящото дело.

В писмения си отговор въззиваемият ЧСИ Наско Георгиев чрез пълномощника адв. Теменужка Чилингирова заявява,че жалбата е допустима,но изцяло неоснователна.Позовава се на чл.427,ал.5 от ГПК твърдейки,че след прехвърляне на изпълнителното дело,спрямо ответника е продължило изпълнението от компетентен орган,определен по реда на ЗЧСИ.Заявява,че през всички години от страна на ответника не е имало плащане на дължимите разноски или искане за разясняване характера и вида на дължимите от него суми,което не е било направено в хода на самото изпълнително дело.Сочи,че самият въззивник е получил по изпълнителното дело сметката за своите задължения и не ги е оспорил по предвидения в ГПК ред.Счита,че разноските следват делото,а само и единствено при прехвърляне на дело между ЧСИ разноските само за прехвърлянето не са за сметка на длъжника,а са за сметка на вискателя какъвто не е настоящия случай.Счита,че възражението за неправилно процедиране по замяна на ищеца Тотко Колев с Наско Георгиев е неоснователно,а и недопустимо,тъй като възражение по този въпрос не е правено своевременно пред първа инстанция и вече е преклудирано по право.Счита,че в настоящото производство няма място за обсъждане на въпроси по изпълнителното дело,тъй като в процесуалния закон е уреден друг ред за възразяване и компетентен съд,който пак е БОС,но по друг ред и процедура.Претендира разноски,не представя и не ангажира доказателства.

Въззиваемият Тотко Колев не е депозирал писмен отговор в законния срок.

Окръжен съд Бургас като взе предвид данните по делото и доводите на страните, приема следното:

Въззивната жалба, с оглед изискванията за редовност е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна, в преклузивния срок по чл.259 ГПК, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт.

Първоинстанционното производство е било образувано по предявен иск по чл.422 от ГПК от ЧСИ Тотко Колев против М.Д. за установяване съществуването на вземания по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 840 по описа за 2017 год. на Районен съд Бургас .Не е спорно,че кредитор по заповедта е ЧСИ Тотко Колев,а длъжник М.Д.,както и че вземанията,обективирани в нея са за дължими такси и разноски за извършени действия в изпълнително производство под № 70 по описа за 2015 год. от ЧСИ по изготвени 3 броя сметки съгласно Тарифа за таксите и разноските към ЗЧСИ.Производството по делото пред първоинстанционния съд е започнало на 29.03.2017 год.,когато е постъпила исковата молба в съда.В хода на първоинстанционното производство са били образувани и проведени против ЧСИ Тотко Колев две дисциплинарни производства,които са приключили с налагане на няколко различни по вид и размер наказания, две от които са „лишаване от правоспособност за срок от две години“ и „лишаване от правоспособност за срок от пет години“.Наказанията са влезли в действие съответно от 18.07.2019 год. и от 22.10.2020 год.Като е взел предвид служебно влязлото в сила решение № 118 от 18.07.2019 год. по гр.д.№ 706 по описа за 2019 год. на Върховен касационен съд,с което е оставено в сила решение на Дисциплинарната комисия на Камарата на частните съдебни изпълнители на Република България по дисциплинарно дело за налагане на дисциплинарно наказание „лишаване от правоспособност“,първоинстанционният съд е постановил определение № 1082 от 06.02.2020 год. /лист 270 от досието на гр.д.№ 2196 по описа за 2017 год. на Районен съд Бургас,като част от досието на гр.д.№ 699 по описа за 2020 год. на Районен съд Поморие/ за заличаване на ЧСИ Тотко Колев като ищец по делото и за конституиране на Наско Георгиевво място като ищец по делото ЧСИ Наско Георгиев.В мотивите си съдът е посочил,че счита,че се касае за особен случай на правоприемство,извън общата хипотеза на чл.227 от ГПК ,като легитимиран да бъде ищец занапред е ЧСИ Наско Георгиев,на когото е предаден архивът на ЧСИ Тотко Колев.Горният извод е обоснован с разбирането,че делото е заведено от Колев иенно в качеството му на ЧСИ,за

събиране на дължимите такси по изпълнението и след като той е загубил правоспособност, следва ищец да е ЧСИ, който може да извършва изпълнителни действия по делата, респ. може да извършва процесуални действия по ГПК в съдебното исково производство. Това определение е влязло в сила ,поради необжалването му на 20.02.2020 год. От тогава до 05.01.2021 год., на която дата е постановено определение № 260003 по гр.д. № 699 по описа за 2020 год. на Районен съд Поморие/в който съд първоинстанционното производство е продължило, поради отводи на съдиите от Районен съд Бургас/като ищец е бил призоваван и е участвал по делото само ЧСИ Наско Георгиев чрез пълномощник-адвокат. С горното определение Районен съд Поморие е отменил определението от 06.02.2020 год. ,с което е бил заличен като ищец по делото ЧСИ Тотко Колев и като такъв е конституиран ЧСИ Наско Георгиев, като едновременно с това е конституирал ЧСИ Наско Георгиев в качеството на процесуален субституент /съищец на ищеца ЧСИ Тотко Колев. В мотивите си съдът е приел, че е налице особен случай на процесуална субституция ,при който приемащият ЧСИ е процесуален субституент на временно загубилия правоспособността си ЧСИ, под формата на процесуално застъпничество, съгласно чл.26, ал.2 ГПК във вр. с чл.33 от ЗЧСИ, като Тотко Колев не е следвало да бъде заличаван като страна, а ЧСИ Наско Георгиев е следвало да бъде конституиран като негов процесуален субституент. Делото е продължило с участието на двама ищци Н.Г. и Т.К. като е постановено атакуваното в настоящото производство решение.

Решението на първоинстанционния съд е валидно, постановено е от надлежен орган-Районен съд-Поморие ,функциониращ в надлежен състав- състав от един съдия, в пределите на правораздавателната власт на съда-производство по чл.422 от ГПК, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдията, участвал в последното съдебно заседание по разглеждане на делото по същество ,разбираемо е по съдържание и не противоречи на основите на правовия ни ред.

Решението е недопустимо. Предприетите процесуални действия по заличаване на Тотко Колев като ищец и конституиране на негово място на Н.Г. като ищец, както и последващата отмяна на влязло в сила определение за заличаване на Тотко Колев като ищец и конституиране на Наско Георгиев като съищец-процесуален субституент , са незаконосъобразни ,тъй като при

извършването им са допуснати съществени процесуални нарушения по конституирането на лица на страната на ищеца и с правомощието на съда сам да отменя актовете си.

Съгласно разпоредбата на чл.2 от ЗЧСИ във вр. с чл.5 от ЗЧСИ частните съдебни изпълнители са физически лица, на които държавата възлага принудителното изпълнение на частни притезания, като може да възлага и събирането на публични вземания. Нормата не създава нова правосубектност за частния съдебен изпълнител, различна от тази на физическо лице, а сочи, че физическото лице има и допълнителна правоспособност- правомощия по принудително изпълнение- арг. от чл.11 от ЗЧСИ. Сходно е качеството на едноличен търговец или на земеделски производител/в случаите, в които е физическо лице/, като никога в съдебната практика и правната теория не е стоял въпросът за отделна правосубектност между качествата частен съдебен изпълнител, едноличен търговец или земеделски производител/в случаите, в които е физическо лице/ и правния субект- физическо лице, упражняващо дейност като частен съдебен изпълнител, упражняващо търговска дейност с регистрация като едноличен търговец по ТЗ, или регистрирано като земеделски производител. Следователно, по отношение на частния съдебен изпълнител се прилагат правилата относно физическите лица. Качеството частен съдебен изпълнител и допълнителната правоспособност в това качество, водят до възникване в патримониума на физическото лице на нови и различни по съдържание права и задължения, включително имуществени - напр. чл.74, чл.78 от ЗЧСИ, чл.25 и чл.26 от ЗЧСИ и др. от тези които притежават останалите физически лица. Загубата на правоспособност съгласно чл.32 от ЗЧСИ включително в случаите на чл.31, ал.1, т.7 от ЗЧСИ има за последица невъзможност да се извършват в бъдеще- за определен срок или завинаги, изпълнителни или други предвидени в закона действия по чл.18 от ЗЧСИ. За да се осигури продължаване на изпълнението по висящите изпълнителни дела на загубилия правоспособност частен съдебен изпълнител след провеждане на предвидената в закона процедура се определя приемащ частен съдебен изпълнител. На основание чл.34 от ЗЧСИ той извършва изпълнителни действия по образуваните изпълнителни дела, като за целта нему се предава и служебния архив на загубилия правоспособност частен съдебен изпълнител- арг. от чл.33 от ЗЧСИ. Няма текст в ЗЧСИ, съгласно който с обратна сила да

отпадат правните последици на всички извършени изпълнителни действия по всички образувани и висящи или приключени изпълнителни дела ,както и всички други извършени действия по чл.18 от ЗЧСИ до момента за загубата на правоспособност.Напротив по арг. от чл.427,ал.5,изр.2 от ГПК следва да се приеме,че и извършените действия до влизане в сила на акта за налагане на дисциплинарно наказание „лишаване от правоспособност“ запазват силата си.За извършването на изпълнителни действия или на действия по чл.18 от ЗЧСИ на основание чл.78 от ЗЧСИ се дължат такси на съдебния изпълнител,който е извършил съответното действие-арг. от чл.32 на Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ и чл.427,ал.5,изр.3 от ГПК.Няма текст в ЗЧСИ, съгласно който субективните права и задължения ,възникнали за физическото лице при и по повод упражнената от него дейност като частен съдебен изпълнител до момента на загубата на правоспособност –напр. по чл.74 ,чл.78 ,чл.25 и чл.26 от ЗЧСИ и др. , да се погасяват или да преминават върху приемащ частен съдебен изпълнител след предаване на служебния архив.Приемащият частен съдебен изпълнител продължава изпълнителните дела,като има правомощие да извършва изпълнителни действия по тях занапред и правото да получи само за тях дължимите такси -арг. от чл.427,ал.5,изр.3 от ГПК.Изр.5 на ал.5 на чл.427 от ГПК не е приложимо по отношение на таксите ,събирани от съдебния изпълнител за извършвани от него изпълнителни действия,т.е. в отношенията му с всяка една от страните в изпълнителния процес по повод осъществени от него изпълнителни действия.Тя въвежда още едно изключение/ основните са в т.1 и т.2 на ал.1 на чл.79 от ГПК/ от общия принцип,приложим в изпълнителното производство при разпределение на отговорността за разноските между вискатели и длъжник:разноските по изпълнението са за сметка на длъжника.Ето защо от нея не може да се черпят аргументи за прехвърляне на права за получаване на такси за извършени изпълнителни действия от един съдебен изпълнител на друг.

В обобщение,загубата на правоспособност в резултат на налагане на дисциплинарно наказание по чл.68,ал.1,т.4 и т.5 от ЗЧСИ не е уредена от закона като правопогасяващ юридически факт или като юридически факт, водещ до настъпване на частно материално правоприемство в правата и задълженията на физическото лице, породени във връзка или по повод упражнените правомощия като частен съдебен изпълнител.Ето защо и

правила за приемство в процеси със страна частен съдебен изпълнител в ЗЧСИ не са уредени.Правилата на ГПК за приемство в процеса по горните съображения не могат да бъдат прилагани по аналогия-приемството в процесуалните правоотношения и функция на материалното правоприемство.Разпоредбата на чл.227 е неприложима в хипотеза на чл.31,ал.1,т.7 от ЗЧСИ,тъй като тя е относима към случаите на загуба на правосубектност -смърт на физическо лице или заличаване на юридическо лице,а не към случаи на загуба на правоспособност,каквато настъпва като резултат от наложено наказание.ЗЧСИ, не урежда и институт на „предприятие на частния съдебен изпълнител“.Разпоредбите на чл.15 от ТЗ,включително и на прехвърляне на предприятие , не са приложими по аналогия към случаите на загуба на правоспособност от частен съдебен изпълнител,тъй като търговците,включително едноличните , и частните съдебни изпълнители,имат различна по смисъл и съдържание правоспособност.

Тъй като в случаите на чл.31,ал.1,т.7 от ЗЧСИ не настъпва материално правоприемство,не са налице основания и за приложение на процесуално правоприемство по висящи дела.При това положение първоинстанционният съд незаконосъобразно,в противоречие с принципа на диспозитивното начало и при липса на нарочна законова разпоредба, е заличил като ищец Тотко Колев и е конституирал на негово място Наско Георгиев.С влизане в сила на определението за заличаване на Тотко Колев като ищец поради необжалването му, производството по отношение на него е прекратено.Това определение не е от категорията определения по чл.253 от ГПК,които постановилият го съд сам може поради грешка, пропуск или изменение на обстоятелствата да отмени,тъй като с него е сложен край на делото по отношение на една от главните страни-ищецът Тотко Колев.Не са налице основания да се счита,че е налице процесуална субституция по чл.26,ал.2 от ГПК.Процесуалната субституция е изключение от правилото на ал.1 на чл.26 от ГПК,поради което е допустима само в случаите предвидени в закон-арг. от чл.26,ал.2 от ГПК.Изключенията не се прилагат по аналогия.Нито в ЗЧСИ ,нито в ГПК има текст,според който по висящите дела с ищец или ответник частен съдебен изпълнител,загубил правоспособност по чл.31,ал.1,т.7 от ЗЧСИ с предмет субективни материални права и задължения,породени във връзка или по повод изпълнителни действия или действия по чл.18 от ЗЧСИ служебно се конституира и приемащия частен съдебен изпълнител,като

производството продължава с участието на двамата. Не е налице и необходимо и задължително другарство между предаващия и приемащия частни съдебни изпълнителни, включително в хипотезата на наложено наказание лишаване от правоспособност за определен период от време, тъй като ЗЧСИ не урежда общи за тях двамата права или задължения или права или задължения, почиващи на едно и също основание. Такъв извод не може да се извлече от обстоятелството, че законът е предвидил предаване на служебния архив от лишения от правоспособност частен съдебен изпълнител на друг правоспособен частен съдебен изпълнител. Предаването на архива осигурява възможността за продължаване на образуваните висящи изпълнителни дела, а не представлява действие, пораждащо частно материално правоприемство между частни съдебни изпълнители.

При това положение частния съдебен изпълнител Наско Георгиев е конституиран служебно като ищец, а впоследствие и като съищец, без да са налице каквито и да било законови основания това да бъде сторено, с оглед на което е налице нарушение на диспозитивното начало в гражданския процес.

По изложените по-горе съображения, постановеното първоинстанционно решение е недопустимо и следва да бъде обезсилено. След обезсилването, производството по делото по предявения иск следва да бъде прекратено изцяло, тъй като с влизането в сила на определението за заличаване на Тотко Дончев Колев като ищец-няма главна страна-ищец, на която с оглед разпоредбата на чл. 6 във вр. с чл. 2 от ГПК да се дължи защита или съдействие.

Не следва настоящия съд да постанови обезсилване на заповедта за изпълнение, издадена по ч. гр. д. № 840 по описа за 2017 год. на Районен съд Бургас, тъй като производството по делото по отношение на първоначалния ищец Тотко Колев е било прекратено с влязло в сила определение от първоинстанционния съд. С оглед на горното, съгласно т. 13, включително мотивите по тази точка на ТР № 4 от 18.06.2014 год. по тълк. д. № 4/2013 год. на ОСГТК, компетентен да обезсили заповедта за изпълнение, издадена по чл. 410, съответно по чл. 417 от ГПК, и да обезсили изпълнителния лист по чл. 418 от ГПК при прекратяване на производството по иска, предявен по реда на чл. 422 от ГПК, е съдът в исковото производство, който е постановил

определението за прекратяване.

Не следва да бъдат разглеждани останалите доводи на въззивника, сочещи на пороци, водещи до неправилност на решението на Районен съд Поморие, тъй като не е настъпило вътрешнопроцесуалното условие за това, посочено в чл.269 от ГПК-решението е намерено за недопустимо.

По разноските: Ответникът е поискал присъждане на разноски, не е представил списък. С оглед изхода на спора на М.Д. следва да бъдат присъдени разноски за заповедното производство, за първоинстанционното производство и за настоящото производство, при положение, че са налице доказателства за действително направени такива. От данните по делото е видно, че за заповедното производство М.Д. е направил разноски в размер на 300 лв. за адвокатски хонорар : договор за правна защита и съдействие-гърба на пълномощното, приложено към изявлението на лист 11 от заповедното производство и разписката на лист 50 от досието на гр.д.№ 2196 по описа за 2017 год. на БРС; за първоинстанционното производство М.Д. е направил разноски в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар : договор за правна защита и съдействие, съдържащ и изявление за получаване на сумата - лист 31 от досието на гр.д.№ 2196 по описа за 2017 год. на БРС и държавни такси за преписи от документи по гр.д.№ 2196 по описа за 2017 год. на БРС в общ размер от 5,80 лв.-листи 59-60, 153-154, 165-166, 166.2-166.3, 191-192, 196-197 и 210-211 от досието на гр.д.№ 2196 по описа за 2017 год. на БРС; за въззивното производство М.Д. е направил разноски в размер на 500 лв. за адвокатски хонорар : договор за правна защита и съдействие, съдържащ и изявление за получаване на сумата - лист 5 от досието на в.гр.д.№ 1130 по описа за 2021 год. на БРС и държавна такса-25 лв.-листи 6-7 от досието на в.гр.д.№ 1130 по описа за 2021 год. на БОС; в досието на гр.д.№ 699 по описа за 2021 год. на Районен съд Поморие са налице данни за определен адв. Хонорар в размер на 200 лв. платим веднага чрез писмено изявление на физическо лице, сочещо и своята длъжност-лист 30 от досието на делото, но липсва писмен договор за правна защита и съдействие, сключен между адв. Харизанов и М.Д. в изпълнение на това писмено изявление, както и доказателства за реално заплащане на сумата от 200 лв.-било в договора за правна защита и съдействие, било в отделен документ-разписка, било в банков документ. Данни за други направени разходи по посочените по-горе номера на дела няма. Не следва да се присъждат разноски на М.Д. за останалите съдебни

производства по обжалване на определения, тъй като те не са направени в производства по чл.390 от ГПК, които съгласно т. 5 на ТР № 6 от 06.11.2013 год. по тълк д. № 6 от 2012 год. на ОСГТК се присъждат в процеса по съществуващото на спора и с оглед крайния му резултат, а са сторени в производства по чл.274 и сл. от ГПК, в които няма данни актовете, съдържащи и произнасяне по разноските да са отменени. При това положение на М.Д. следва да бъдат присъдени разноси общо в размер на 1230,80 лв., като всеки от въззиваемите бъде осъден да му заплати по 1/2 от 1230,80 лв., тъй като отговорността за разноските е разделна, а не солидарна-арг. от чл.121 от ЗЗД. По изложените съображения и на основание чл.270, ал.3, изр.1 от ГПК съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 260094 от 21.05.2021 год. по гр.д.№ 699 по описа за 2020 год. на Районен съд Поморие.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото, образувано по иска с правно основание в чл.422 от ГПК, предявен от Т.Д. К. срещу М.И. Д. за установяване съществуването на вземания за сумата от 466,75 лв., представляваща сбор от такси и разноси по изпълнително дело № 70 по описа за 2015 год. на ЧСИ Тотко Колев, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 840 по описа за 2017 год. на Районен съд Бургас.

УКАЗВА на Районен съд Поморие, че на основание чл.415, ал.2 от ГПК следва да обезсили издадената заповед № 584 от 93.02.2017 год. по ч.гр.д.№ 840 по описа за 2017 год. на Районен съд Бургас.

ОСЪЖДА Т.Д. К. и Н. В. Г. да заплатят на М.И.Д. всеки от тях по 615,40 лв. от общата сума от 1230,80 лв. ,представляваща направени разноси за заповедното производство, за първоинстанционното производство и за настоящото въззивно производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____